

ofte er blevet gjort opmærksom paa —, hvad Resultatet er af en alt for skarp Hævdelse af den hollandske Vægt. Naar man trækker en geografisk Linie ned gennem Jylland, vil det vise sig, at de, der bor Vest for Linien, har faaet mindre for deres Korn, til Trods for at de har passet det lige saa godt som andre, og at de, der bor Øst for den, har faaet mere. En saadan Ulighed er ikke heldig, og Udvalget vil forhaabentlig forstaa, at man bør gaa en lille Smule nedad, saa at der kan blive Enighed ogsaa om dette Punkt, hvad der forhaabentlig vil blive til Gavn for Landet.

Et andet Forhold, som ved tidligere Aars Kornlove har været omdisputeret, og som ogsaa har virket uretfærdigt, er det, at Vaarkornet har kostet mere end Vintersæden; Byg, Havre og Blandsæd har kostet 10—12 Kr. mere pr. Tønde end det Korn, der er blevet afleveret som Brødkorn. Dette har man ikke uden Grund været meget utilfreds med; derfor bestemmer det foreliggende Lovforslag, at Vaarsædsprisen ikke skal kunne overstige Vintersædsprisen. Man kan her gaa forskellige Veje. I et Bilag til Lovforslaget foreslaar Dansk Landmandsforening — og man maa sige, det er et konsekvent Forslag — fri Udførsel af Vaarkorn, idet man forlanger at faa Lov til at tage Verdensmarkedets Pris paa Vaarkorn. Dette vilde imidlertid straks føre til det Forhold, som tidligere har været til Stede, nemlig at Vaarkornet kom til at koste maaske 10—15 Kr. mere end Rugen og Hveden, hvad der vilde virke i allerhøjeste Grad forstyrrende. Det vilde endvidere føre til, at man maatte have Ligning og Korncentral, ja, hele Komodien, om jeg saa maa sige, om igen. Skal der være fri Udførsel, maa vi ogsaa have en Ligning for at kunne faa noget fra de Folk, som ikke har saaet Vintersæd, det er ganske ligetil; og naar vi faar Vaarkornet ind, maa vi ogsaa have en Korncentral for at kunne faa det omsat. Man kan ikke sige, at man vil være fri for Ligning og Korncentral, og samtidig, at man vil have fri Udførsel af Vaarkorn og naturligvis derfor tage Verdensmarkedets Pris.

Man kan jo ogsaa gaa en anden Vej, og der er ærede Medlemmer saavel som Folk ude i Landet, som har nævnt den Vej. Man kan sige: Vi vil ikke gaa med til den Dispensationsafgift, her er foreslaaet. Det er os imod. Saa vil vi hellere have, at det fuldstændig forbydes, at der udføres Vaarsæd. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa de Følger, der kan komme deraf: hen imod Vinteren vil vi ganske sikkert

ligesom sidst staa med for meget Byg, og der vil komme den ene Ansøgning efter den anden om Dispensation. Saa vil man være daarlige stille end nu, saa ligger alt det Vaarkorn opkøbt, som eventuelt kunde udføres, og saa vil man have tabt den Chance, der kunde være for en Valutafortjeneste. Nu kunde Landbrugerne sige, at de ikke alene vil betale Brødprihedsnedsættelsen ved deres Valutafortjeneste, men Dispensationsafgiften gaar i Virkeligheden ogsaa med til at holde Prisen paa Rug og Hvede. Lovforslaget har nemlig en stor finansiel Betydning, og det er naturligt, at man tager Hensyn dertil. Ved at lægge hele Kornafgiften over paa de 4 Kornarter i Stedet for paa Rug og Hvede alene, saaledes som det tidligere var Tilfældet, vil man kunne hæve Prisen.

Dette, at vi skulde beholde Kornet her i Landet, mener jeg ikke kan komme nogen som helst til gode. Hvem skulde det komme til gode, at vi tvinger Folk til at beholde deres Varer? Hvorfor ikke lige saa godt, forsaavidt der er Majs og Foderkorn nok til Stede, lade Vaarkornet gaa ud, saafremt der er Valutafortjeneste derpaa, og derved indvinde noget for Landet? Der har været rejst stærk Kritik mod Dispensationsafgiften, man har sagt, at den var analog med det, der har været gældende ved Hesteudførsel og Frøudførsel; men det er ikke rigtigt. Her er der Tale om en Vare, der kan komme ud af Landet, hvis vi har nok af en anden Vare, som indføres, og hvis der er en Fortjeneste derved. I det andet Tilfælde drejede det sig om Varer, som kunde undværes, og med Hensyn til hvilke der burde være fri Udførsel, hvilket der ikke kan blive for denne Vare. Naar vi forbyder Udførsel af Rug og Hvede, kan der ikke blive fri Udførsel af Vaarkorn, hvis vi vil holde fast, at Prisen paa Vaarkorn ikke maa gaa over Prisen paa Rug og Hvede; og det tror jeg er et Retfærdighedskrav, som man maa give Tilslutning. Jeg vil gerne anbefale den her foreslaaede Fremgangsmaade, hvorefter det ikke er nogen enkelt, der giver Udførselstilladelse. Det er ikke en enkelt Mand, Ministeren, eller et enkelt Udvalg, der giver Dispensation, men der lukkes automatisk op, saa snart Betingelserne er til Stede, nemlig den Valutafortjeneste, som forlanges i Lovforslaget. Jeg tror, at denne Bestemmelse vil være i høj Grad at foretrække fremfor de andre Udveje, der kan peges paa.

Den højtærede Landbrugsminister omtalte ved Fremsettelsen af Lovforslaget den Bestemmelse, som indeholdtes i den tidligere